По скали и по орляци,
Черни ми кърви въ земята,
Въ земята, майко, черната!
Дано ми найдатъ пушката,
Пушката, майко, сабята,
И дѣто срѣщнатъ душманинъ
Съсъ куршумъ да го поздравятъ,
А пъкъ съсъ сабя помилватъ...
Ако ли, майко, не можешъ
Отъ милость и туй да сторишъ,
То га се сбератъ момитѣ
Прѣдъ нази, майко, на хоро
И дойдатъ мойтѣ връстници,
И скръбно либе съ другарки,
Ти излѣзъ, майко, послушай,
Съсъ мойтѣ братя неврътни,
Моята пѣсень юнашка —
Защо и какъ съмъ загиналъ
И какви думи издумалъ
Прѣдъ смъртта и прѣдъ дружина...
Тжжно щешъ, майко, да гледашъ
Ти на туй хоро весело,
И като срѣщнешъ погледа
На мойто либе хубаво,
Дълбоко ще ми въздъхнатъ
Двѣ сърца мили за мене —
Нейното, майко, и твойто!
И двѣ щатъ сълзи да капнатъ
На стари гърди и млади...
Но туй щатъ братя да видятъ
И кога, майко, порастнатъ,
Като брата си ще станатъ —